

Ma. 22 nov.

Na een stofloos weekend, komt Alex vandaag naar de losse vloertegels kijken. Na veel gedoe en wellus/nietus komt het toch neer op Henk z'n oplossing. De tegels loswippen (sommige liggen letterlijk voor het oprapen), heel licht afschrappen en met een zeer dunne laag lijm weer vastplakken. Ook al komen ze dan iets omhoog, dat is altijd nog beter dan de huidige situatie. Na het vastlijmen de voegen weer dicht maken. Het meeste voegmateriaal van de echt slechte stukken is inmiddels al met de stofzuiger verwijderd. Het klinkt simpel maar voor we het weten is het weer een lekker zootje. In de woonkamer wordt een groot stuk onder handen genomen, in de slaapkamer ook en in de ene voorkamer. Daar laten we het bij, door het langzame drogen van het voegenspul moet Alex lang wachten alvorens hij de restanten kan wegschuren. Zo tegen 18:00u vertrekt hij weer.

De dagen daarna is het weer soppen en inruimen, voorlopig echt voor het laatst! En Henk kan ook echt weer eens ongestoord doorgaan.

Op zondag (28 nov.) gaan we met onze bus naar Mizpe Ramon. Daar is de krater (Makhtesh Ramon, 40 km lang en 9 km breed op het breedste punt) waar we zo onder de indruk van waren (en zijn) tijdens de rit van Haifa naar Eilat. Het is niet superwarm maar wel flink zonnig. Onderweg naar de krater maken we af en toe een stop om foto's te maken en stenen te zoeken. Het verschil in kleuren en structuren blijft een feest. Zandsteen, kalk, flint, graniet, ijzerhoudend steen en de kleuren variëren van wit via beige naar donkerbruin, en roze, oranje, rood, groen en blauw. Aan de ene kant dalen we de krater in langs indrukwekkende bochten en zo rijden we "beneden" in een kaarsrechte lijn naar de andere zijde weer omhoog. Hier is het hoogte verschil nog duidelijker en Shai moet hard werken, haarspeldbocht na haarspeldbocht. Het uitzicht is knettermooi!

In het restaurant boven bij het bezoekerscentrum, dat ook weer uitkijkt over de krater, drinken en eten we wat. De bestelde cappuccino ziet er veel belovend uit maar valt wat tegen, de omelette's daarentegen zijn heel erg lekker. De plaatselijke chatoel (kat) komt via het bovenraampje schooieren en likt met veel plezier een boterkuipje leeg. Er wandelt ook nog een Ibx (steenbok) voorbij. Later zien we een groepje loslopende steenbokken die aan de rand van de woonwijk gevoederd worden door een oud vrouwtje (weer eens wat anders dan eendjes) en een grotere groep die zich vermaakt in de kinderspeeltuin. Na het restaurant gaan we eerst naar het bezoekerscentrum voor de info presentatie en de film, het is er zo stil dat we de zaal voor onszelf hebben. We zitten net tussen het lossen en laden van schoolklassen in. In deze periode is het in Israel gebruikelijk dat klassen met schoolreisje gaan. De ene keer storten de bussen leeg met ongeregeld, modern gekleed spul. De andere keer, alleen meisjes met lange rokken en dus religieuzer spul maar nog net zo ongeregeld. Na het binnen zitten, lopen we naar het "vogel-balkon", op en over de rand van de krater is hier een groot balkon gebouwd. Uitkijkend over de krater is het moeilijk voor te stellen dat het hier een zee is geweest, de krater is niet ontstaan door een meteoriet inslag (zoals wij eerst dachten) maar door opstuwning van harde steenlagen zodat er een kom is ontstaan waarvan de harde "punt" is afgesleten zodat de zand-inhoud kon weg eroderen.

We gaan ook nog even naar Bio-Ramon, een centrum waar je lokale dieren en planten kunt bekijken. Het ziet er allemaal nogal dor uit, in en bij de krater, maar dat is slechts schijn. De twee medewerkers zijn druk met schoonmaken en voeren maar we kunnen op ons gemak de

boel bekijken. Kameleons (in allerlei kleuren), grote salamanders, hele jonge schildpadjes, slakken, diverse soorten (giftige) slangen, egels en knaagdieren passeren de revue. Bij de afdeling spinnen zet ik snel de oogkleppen op maar ze blijken achteraf niet thuis (of ze zaten goed verstopt, ik ben dit echter niet gaan controleren dank u wel.....), de schorpioenen wel, van heel klein (twee kootjes van je pink) tot fors formaat. Het grootste aanwezige beest is het stekelvarken, aardig imposant, die kom ik los niet graag tegen! De bedoeling van Bio-Ramon is de mensen te laten zien welke dieren daar leven in de natuur, de dieren zelf worden met regelmaat gewisseld en weer terug gezet om ze “wild” te houden. De aanwezige planten is dit lot niet beschoren, die blijven waar ze zijn. Op weg naar huis maken we nog een stop om op ‘The Prism’ foto’s te maken.

We gaan zeker in de lente terug naar de krater want dan schijnt het hier vol te staan met allerlei bloemen, de foto’s hiervan zijn zo mooi, dat willen we zelf ook zien! Misschien kunnen we ook nog eens een jeep-tocht met een gids maken zodat we meer dieren (zoals gazelle’s, onagers of hyena’s) kunnen bekijken. Overigens een hele mooie website gevonden van iemand die met een delta-vlieger foto’s heeft gemaakt van de krater:

<http://gaash.co.il/~gafni/ron/buckeye/ramon-crater/> of via Google naar ‘Ein Yahav Ramon Crater’.

Op maandagmiddag ga ik naar Veronica, een masseuse. Zo’n beetje alle Pilates deelnemers krijgen een wat dromerige blik in de ogen als ze haar naam horen en verzekeren me dat Veronica “the best” is. Na wat verwarring over het adres (het blijft wennen) vlijdt ik mij dan toch op haar behandeltafel en het feit dat we niet echt met elkaar kunnen praten (tekort aan Engels en Ivriet) doet niets af aan de manier waarop zij werkt. Wow, de stevig vastzittende schouderpijnen (komt puur door het weer starten met sporten) weten niet wat hen overkomt; één voor één worden ze persoonlijk uit m’n rug omhoog geplukt en tot orde geroepen! En er ontsnapt er geen één. Veronica hanteert een stevige doch (h)eerlijke techniek. Van m’n hoofdkruin (wel gelijk een bad hair day) tot de puntjes van m’n tenen wordt er drastisch gekneet tot zachtjes gemasseerd. En wat niet (meer) behandeld wordt krijgt keer op keer een heerlijk warme handdoek over zich heen. Van mij had het een paar uren mogen duren..... Wat een mazzel toch, in Nederland haalt Marianne mij al jaren geregeld uit de knoop en zet alles weer in de juiste orde aan elkaar en hier mag ik dan Veronica vinden!

(Gezien Henk z’n nek- en schouderklachten gaat hij later deze week ook naar Veronica, zijn ervaring is geheel identiek.)

Nog geurend naar de eucalyptus olie ga ik ‘s avonds naar Pilates en ze begrijpen al snel dat er weer een fan bij is. Aan het einde van de les vraagt Rina of we nog even willen blijven, haar afdeling van het ziekenhuis is tot beste uitgeroepen met als resultaat dat er van alle medewerkers een soort docu gemaakt gaat worden van hun vrijetijds besteding. Dus gaan we met ons groepje en het groepje van het uur later interessant staan doen met gifgroene stretch linten. M’n poging om als nieuweling in de achtergrond weg te blenden lukt niet, ook al niet door m’n lengte en de vele spiegels. Of het nu foto’s voor de krant worden of een video opname voor de lokale t.v., niemand die het zeker weet (het blijft Israël, niet vergeten!) maar op het moment dat iemand mij spontaan op straat een elastiekje gaat geven zal het wel “ergens” te zien geweest zijn.

Om de dag daarop ook maar iets “nieuws” te ondernemen ga ik voor het stadten naar de kapper. Midden in onze wijk zit een winkelgroep (baker, mini-market, “sigaren”-winkel, computerzaak en twee kappers) en ik ga naar kapper Mor. Groot is mijn verbazing als hij bij

het wassen van m'n haar ineens "Even wachten. Pizza!" zegt. Nee, het is geen indirecte poging om iets over de conditie van m'n haar te zeggen, echter wel de zoveelste die Nederlandse uitdrukkingen in z'n hoofd gegrift heeft na een bezoek aan Nederland. Mor kletst graag, prima.... Met een nieuwe blik op de wereld, niet in de laatste plaats om dat m'n ogen weer piekhaar-vrij zijn, ga ik richting centrum om te shoppen.

Donderdag 2 december. Ruth heeft mij uitgenodigd om bij de Royal Garden koffie te gaan drinken. Sinds kort kan dat omdat haar werktijden veranderd zijn en dat gaan we vieren. Na een rondleiding door de enorme hotellobby met luxe winkelgalerij gaan we in de grote tuin met zwembaden, "uit de wind, in de zon" een plaatsje zoeken. Ruth's ouders zijn enkele dagen geleden terug naar Nederland gegaan en via hen weten we dat het in Nederland bar koud, mistig en somber is. Ruth zegt dat ze vanavond aan hen zal laten weten dat we zo lekker buiten konden zitten, wel een beetje zielig voor ze..... Na de koffie en het bekijken van de tuin gaan we naar de boulevard en later met de auto langs wat winkels. Bij Merkaz Mor (een winkelcentrum) tikt er iemand op het raampje van Shai. Hij is een medewerker van de Douane en vraagt naar de invoer-papieren van de auto. Alles is in orde en na het wijzen op de verlooptdatum (19 december) en mijn reactie dat we op tijd naar de haven zullen gaan voor verlenging, gaat hij er weer vandoor. Wordt het toch in de gaten gehouden, eigenlijk maar goed ook. Hoe dan ook, Ruth en ik hebben een gezellige tijd en ik zie weer wat nieuwe zaken die handig zijn om te weten.

Tijdens de Mizpe Ramon dag hebben we wat foto's met de statief en zelfontspanner geschoten en één daarvan hebben we uitgekozen voor de Oud- en Nieuwjaarskaart van dit jaar. Ruth werkt bij een foto-winkel (sterker nog zij bedient zelf de ontwikkelmachine) en zij maakt eerst diverse afdrukken qua techniek. Na het beslissen van de keuze krijgen we de dag daarna al de afdrukken. Dat is wel heel snel! Nu de enveloppen schrijven en dan kan de stapel richting Nederland.

De temperatuur buiten loopt weer langzaam op, na wat koude dagen (we zien aardig wat mensen met een dikke sjaal, muts en wanten lopen) schroeien we op zaterdag (4 dec.) weg op het balkon. Na een kwartiertje moeten we echt de schaduw in, anders hangen de vellen er zeer waarschijnlijk aan! In de middag loop ik met de verf die over is de buizen in de utility-room nog eens na, er is genoeg over om ook enkele stukken muur over te doen. Het was al netjes maar het ziet er nu nog beter uit. De dagen daarna maak ik met de stofzuiger de twee airco's buiten schoon (zitten voor een deel nog onder de duivenveertjes en ander spul) en sop ik de wasmachine, de wasbak en de vloer helemaal stof- en verfstof-vrij. Het is heerlijk weer voor dit soort klussen, in de zomermaanden kan ik dit wel vergeten want de zon staat dan pal op dit balkonnetje en dan moet je zo kort als mogelijk daar zijn. Nu is de zon er ook maar veel minder intens, nu is het er "gewoon" aangenaam.

Op zondag gaan we eerst langs Coral Beach, niet om daar te gaan luieren maar om langs Raymond te gaan voor een kletspraatje en z'n pita's (en de plastic flessen weg te brengen). Hierna gaan we samen shoppen, de post afgeven op het postkantoor, en de cappuccino testen in Royal Garden (Henk is nog steeds op zoek naar de cappuccino zoals ze die vroeger bij Blue Beach serveerden). En bij deze nogmaals dank voor de tip Ruth, want Henk heeft genoten van de koffie! Niet dat de anderen vies smaken, maar dit is tot op heden de beste.

De doordeweekse dagen vullen zich met in huis rommelen, Pilates-lessen en diverse dingen voorbereiden voor het bezoek aan Nederland. Om alvast extra zonne-energie op te doen en

mee te nemen zitten we 's middags kort maar krachtig even in de zon te stomen op het balkon.

Op zaterdag 11 december gaat een verrassing voor Henk door. Enkele weken geleden heeft Rina ons uitgenodigd voor een zeiltochtje met het zeiljacht(je) van haar partner. Rina zelf is druk bezig met het behalen van allerlei zeilcertificaten (theorie, navigatie, praktijk, etc) en zowel zij als haar partner zijn gek op zeilen. In de regel zijn ze iedere zaterdag op het water te vinden. Ik heb tot vanmorgen vroeg bij het ontbijt lekker niets losgelaten naar Henk over deze uitnodiging, maar toen ik hem de harpsleutel gaf met de mededeling dat hij deze misschien wel nodig zou hebben was het duidelijk!

Om tien uur ontmoeten we eerst Dudu bij de jachthaven en het klikt meteen. Aan boord doet Henk z'n nieuwe gympen aan (speciaal hiervoor gekocht) en na het vragen van assistentie om de brug te openen zodat we het ruime sop kunnen kiezen, gooit Henk de boel voor los. Wat vreemd om na zo'n lange tijd weer op het water te zitten en dat het wel direct vertrouwd voelt! Rina pikken we na de brug op (zij is vandaag voor haar werk op stand-by en moet bij oproep snel naar het ziekenhuis kunnen gaan). Ook al kennen we elkaar niet tot nauwelijks, de bemanning van de 'Yassour' (stormvogel) koerst ontspannen richting Jordanië. Dit is het weer helemaal he?! Natuurlijk waren de tochten met de 'L'amie' en de 'Orionia' super maar het zeildoek kwam daarbij geen millimeter onder het canvas vandaan, alles ging op de motor. Nu zet Dudu al snel de motor af en naast de fok gaat het grootzeil ook snel omhoog. Yes! We maken een lekker vaartje en de bekende geluidjes en bewegingen komen allemaal langs. Hoe kan het nou dat je in December in een spijkerbroek met een shirt heerlijk kan zeilen, met volop zon? En het water voelt ook lekker warm. Henk krijgt al snel de helmstok in z'n handen en dan is het helemaal dikke pret. We varen langs de boulevard met de vele grote hotels, tussen de twee basins van de Dennis-vis kwekerijen door tot de grens met Jordanië. We hebben de vlag van Aqaba nog nooit zo van dichtbij gezien (we horen ook dat deze vlag inmiddels in het Guinness Book of Records staat). Later horen we van Dudu dat de Israelische marine over de radio liet weten dat we terug moesten keren en niet verder mochten gaan. Dus overstag en dan is het zicht op Eilat zelf. Wauw, we hangen lekker schuin en we genieten allemaal overduidelijk. Het is grappig om te merken dat het geankerde zeeschip dat we vanmorgen nog schamper "coastertje" noemden toen we thuis waren, nu er vlak langs varend toch een ietepietie veel groterder is dan een "coastertje".

Dudu is een schipper/watersporter naar ons hart, na het verlaten van de box gaan de stootwillen aan dek (100 punten!), voor het afval komt een plastic zakje te voorschijn in plaats van het "over de muur donderen" (alweer 100 punten!) en als er een aanvaring dreigt met landlubbers die geen regels kennen dan komt er een degelijke toeter te voorschijn waar je de 'Karel Doorman' nog mee aan het schrikken krijgt! Om de twee uur draait de brug en we gaan weer richting haven. Roezig, verwaaid en gelukkig stappen we aan wal, wat een mazzelkonten zijn we! Rina en Dudu stellen voor dat we naar 'Dolphin Reef' gaan om iets te eten en drinken en dat slaan we niet af. Na een kort ritje zitten we buiten op het terras. Het is goed druk op het terras, het strand en de houten vlonders. De ene groep duikers/snorkelaars na de andere verdwijnen richting dolfijnen. Wij bekijken het allemaal terwijl we snoepen van vers brood, salade, een dip met viseitjes en zoete aardappelsoep en een drankje. En verder kletsen we gezellig door over van alles en nog wat. Tegen een uur of drie, rijden we Rina en Dudu terug naar hun auto's en na het hartelijk bedanken en 'Tot Ziens' gaan we naar huis. Nog een tikkie onder de indruk van de gastvrijheid en de vriendelijkheid van hun beiden zitten we even later op het balkon na te genieten (en nu is het toch echt maar weer een "coastertje"!).

Op zondag o.a. naar de haven gegaan om de papieren voor Shai te regelen. Nu wij het land uit gaan moet er iemand garant staan voor Shai (alleen op papier) en we moeten opgeven waar Shai staat tijdens onze afwezigheid. Er mag namelijk niemand anders met de auto rijden. Gelukkig wil Yuval garant staan en als contactpersoon fungeren. De papieren liggen inmiddels klaar en daarmee moeten we woensdagmorgen terug naar de haven en dan is het verder okee. Zodra we weer terug in Eilat zijn kunnen we weer een “visum” voor Shai regelen. We gaan nog even gedag zeggen bij Coral Beach, vandaag is Raya er. Na een paar dikke zoenen, gezellig kletsen en het bekijken van foto's van de allernieuwste aanwinst op kleinkinderen-gebied (overigens voor het eerst een oma die ruiterslijk erkend dat de baby de eerste weken meer op E.T. leek dan schattig) eten we op het terras in de zon een frietje met mayo. Al snel zitten we te stomen, heerlijk!

Het bezoek aan ‘Dolphin Reef’ gisteren is voor de zoveelste keer zo goed bevallen dat we besloten hebben ook hier een lidmaatschapkaart aan te vragen. We komen er op weg naar huis langs en pakken dat gelijk maar even aan. Bij de kassa komt het gebruikelijke antwoord: “omdat we toeristen zijn kan het niet”. Vriendelijk de poot stijf houden en inderdaad, na een bezoekje in het kantoor en het met flair overhandigen van ons adreskaartje (in het Ivriet) komt alles dik in orde! Leuk, zeker omdat dit DE plaats is waar Eilati's zelf ook heel graag naar toe gaan. Op Shabbat is het er altijd flink druk en met het echte zomerseizoen mijden de Eilati's dit strand. Maar we hebben nu al van diverse kanten gehoord dat het heerlijk is om vroeg in de morgen en na werktijd te gaan, om te studeren/lezen, koffie te drinken en vrienden te ontmoeten. Voor ons voelt het als inburgeren en zo leren we ook steeds meer mensen kennen.

‘s Avonds zijn we voor Hanukka uitgenodigd bij Ruth en Yuval, na het kaarsjes aansteken en het zingen (wij luisteren alleen, beter zo....) is het weer snoepen van de overheerlijke taart en andere lekkere hapjes. Na flink converseren en kletsen (dus niet alleen over koetjes en kalfjes!) duiken we moe maar voldaan ons bed in. Henk moet de resterende tijd lange dagen maken, veel achterstand is al ingelopen maar nog lang niet alles.

Maandag 13 december. Tijd om serieus aan de voorbereidingen te beginnen. De koffers zijn al te voorschijn gehaald en de dingen die mee moeten liggen klaar. Nu het huis in orde krijgen, wassen draaien en opbergen, koelkast schoonmaken, etc. Maar gezien de weinig zakelijke klussen hoef ik dat niet rennend en vliegend te doen, pure luxe. Vanavond m'n laatste Pilates-les voor deze maand, ik ga er stevig tegen aan. In ruim een maand tijd kan ik al een duidelijk verschil merken. Na de les een hartverwarmend “goede reis en snel tot ziens!” en dan haal ik als avondeten in de stad twee stokbroodjes (Israëli formaat = fors) shoarma, klaar gemaakt waar je bij staat, alles knetter vers. We hebben er al eens falafel gegeten maar de shoarma is honderd keer lekkerder. We smullen.

Okay, de komende dagen zijn dus gevuld met “het naar Nederland gaan”, en dit is voor nu het laatste verslag. Aan de Eilati's: bedankt voor alle nieuwe adressen en gezellige dingen de laatste drie maanden! Voor het thuisfront: tot binnenkort!